

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG LEGFELSŐBB BÍRÓSÁGA
mint felülvizsgálati bíróság

Gfv.IX.30.362/2008/10.szám

A Magyar Köztársaság Nevében !

A Legfelsőbb Bíróság mint felülvizsgálati bíróság dr. Komáromy Izabella ügyvéd által képviselt I. r., II. r., III. r., IV. r., V.r., VI. r. és VII. r. felpereseknek a Magyar Nemzeti Vagyonkezelő Zrt. (képviselő: Köteles Ügyvédi Iroda - ügyintézők: dr. Köteles György és dr. Németh Róbert) által képviselt alperes ellen zálogjogi igény érvényesítése iránt a Fejér Megyei Bíróságnál 15.G.40.062/2006. szám alatt indult és másodfokon a Fővárosi Ítéltábla 12.Gf.40.012/2008/8. számú ítéletével befejezett perében az említett jogerős ítélet ellen az alperes által benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán a 2009. január 13. napján tartott tárgyaláson meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Legfelsőbb Bíróság mint felülvizsgálati bíróság a Fővárosi Ítéltábla 12.Gf.40.012/2008/8. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg 15 nap alatt a felpereseknek mint együttes jogosultaknak 2,400.000 (Kettőmillió-négyszázezer) forint felülvizsgálati perköltséget.

Ez ellen az ítélet ellen további jogorvoslatnak nincs helye.

I n d o k o l á s :

Az M. Állami Gazdaság mint kölcsönvevő 1987. szeptember 27-én az O. Rt-vel 1990. december 21-én a K. Kft-vel, 1992. március 31-én pedig az M. Rt-vel kötött kölcsönszerződéseket, melyek biztosítására a kölcsönadók javára jelzálogjogot alapítottak a szerződő felek az alperes tulajdonában, de az M. Állami Gazdaság kezelésében lévő, mezőgazdasági rendeltetésű ingatlanokon. Az M. Állami Gazdaság mint zálogkötelezett az M. Rt-vel, mint zálogjogosulttal 1991. július 1-

jén keretbiztosítéki jelzálogszerződést, 1992. június 1-jén pedig jelzálog keretszerződést is kötött, mely szerződésekben a zálogkötelezett mindenkori hiteltartozásának fedezésére is jelzálogjogot alapítottak az M. Állami Gazdaság kezelésében álló állami tulajdonban álló ingatlanokon a zálogjogosult javára. A jelzálogjog bejegyzése mindezen ingatlanok tekintetében megtörtént. Az Állami Vagyonügynökség 1992. december 18-ai - az M. Állami Gazdaság tekintetében 1993. február 4-én hatályba lépett - határozatával az M. Állami Gazdaság kezelésében lévő termőföldek kezelői jogát elvonta. Az M. Állami Gazdaság ellen fizetéseképtelenség miatt 1993. június 17-én felszámolási eljárás indult, mely eljárása során az O. Rt., a K. Kft. és az M. Rt. is élt hitelezői igénybejelentéssel. A felszámolási zárójelentés szerint az O. Rt. fennmaradó (elismert) követelése 340,902.803 Ft, a K. Kft.-é 473,634.456 Ft, az M. Rt.-é pedig 656,365.268 Ft volt. A megyei bíróság 2001. április 17-én meghozott határozatával döntött az M. Állami Gazdaság megszüntetéséről, majd sor került a megszünt gazdálkodó szervezet cégjegyzékből való törlésére is.

Az I-IV. r. felperesek, akik (amelyek) részben a felszámolási eljárás folyamatban léte alatt, részben annak befejezése után, a perbeli követeléseket megszerezték, módosított keresetükben az alperest mint az ingatlanok tulajdonosát és ebből következően dologi kötelezettet annak tűrésére kérték kötelezni, hogy a megvásárolt követelések erejéig, illetve legfeljebb az egyes ingatlanok tekintetében ingatlan-nyilvántartásba bejegyzett jelzálogjogok mértékéig a felperesek az ingatlanokra vezetett végrehajtás útján kielégítést kereshessenek. Másodlagosan - amennyiben az egyes ingatlanokra végrehajtás nem lenne vezethető - a bejegyzett jelzálogjogok mértékéig kérték az alperes marasztalását.

Az alperes érdemi ellenkérelmében egyes követelések elévülésére hivatkozással is kérte a kereset elutasítását. Emellett viszontkeresetet is előterjesztett, melyben elsődlegesen annak megállapítását kérte, hogy valamennyi ingatlanra vonatkozóan kötött zálogszerződés a termőföldek megterhelését tiltó jogszabályba ütközött, másodlagosan pedig a II., III. és IV. r. felperesekkel szemben kérte a jogelődjeik által megkötött kölcsön, valamint zálogszerződések semmisségének megállapítását, a részletesen megjelölt okok alapján. A semmisség jogkövetkezményeképpen a bejegyzett jelzálogjogoknak az ingatlan-nyilvántartásból való törlését is kérte. Utóbb a semmisség megállapítása iránti kérelmét engedményezési szerződésekre is kiterjesztette, és erre alapítottnak is kérte jelzálogjogok törlését. Arra is hivatkozott, hogy az ingatlan-nyilvántartás szerint az M. Állami Gazdaság kezelői joga nem szűnt meg a perbeli ingatlanokon.

Az elsőfokú bíróság 44. sorszámú ítéletében kötelezte az alperest annak tűrésére, hogy az I-IV. r. felperesek az 1987. szeptember 25-én, 1990. december 21-én és 1992. március 31-én megkötött kölcsönszerződések alapján, illetve az azokat biztosító jelzálogszerződések, illetve keretbiztosítéki szerződések alapján fennálló követeléseiket és az érvényesítéssel együtt járó költségeiket az alperes kizárólagos tulajdonát képező egyes megjelölt ingatlanokból a megjelölt összegek erejéig végrehajtás útján kielégítsék. Az alperes viszontkeresetét az elsőfokú bíróság elutasította.

Az elsőfokú bíróság az alperes viszontkeresetét - annak elkésettségére is hivatkozással - teljes mértékben alaptalannak találta. Rámutatott arra, hogy bár a per megindításakor az M. Állami Gazdaságot még az ingatlanok kezelőjeként tüntette fel az ingatlan-nyilvántartás, utóbb a kezelői jog törlése megtörtént, tehát az alperes állításával szemben ténynek kell tekinteni, hogy sor került a kezelői jog elvonására, a földtulajdonos alperesnek mint dologi kötelezettnek pedig helyt kell állnia az elvonás időpontjában bejegyzett jelzálogjogok mértékéig a felperesek felé. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint az alperes alaptalanul hivatkozott a 175 millió és 130 millió forint összegű kölcsönszerződések alapján fennálló követelések egészének elévülésére, mert az esedékességtől számított 5 éven belül indult felszámolási eljárás az elévülést megszakította, a felszámolási eljárás befejezésével, - azaz 2001. április 17-én - az elévülés újból megkezdődött, a felperesek keresetének benyújtása pedig az ettől számított 5 éven belül - 2004. április 30-án - megtörtént. Alaptalannak tartotta az elsőfokú bíróság a kamat elévülésére hivatkozást is. Ezzel kapcsolatban azt hangsúlyozta, hogy a felperesek a felszámoló felé évente bejelentették az esedékessé vált kamatokat határozott összegben, melyet a felszámoló 1999. december 31-éig elszámolt, annak helyességét pedig könyvvizsgálói vélemény is alátámasztotta.

Figyelemmel arra, hogy a követelések összegszerűségét az alperes nem vitatta, az elsőfokú bíróság a módosított keresetnek helyt adó határozatot hozott.

A másodfokú bíróság az első fokú ítéletet részben megváltoztatta, mellőzte az alperes tűrésre kötelezését két (megjelölt) ingatlanból 45,696.939 Ft járulékaik tekintetében, továbbá a II. r. felperes jogutódlására tekintettel az alperest kötelezte annak tűrésére, hogy a megjelölt szerződések alapján a megjelölt ingatlanokból és a megjelölt összegek erejéig az V., VI. és VII. r. felperesek végrehajtás útján igényüket kielégíthessék.

A jogerős ítélet szerint mivel az Állami Vagyonügynökség az alperes képviselőjében eljárva a termőföldeket elvonta, "a jogosultak" az M. Állami Gazdaság elleni felszámolási eljárásban a jelzálogjoggal terhelt ingatlanokból már nem kereshettek kielégítést. Nem volt azonban akadálya annak, hogy végrehajtás útján elégítsék ki az

alperes tulajdonában álló ingatlanokból követelésüket, ugyanis ennek nem képezte akadályát - az alperes viszontkeresetében állítottakkal szemben - a perbeli megállapodások érvénytelensége. A másodfokú bíróság szerint az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg a zálogszerződések érvényességét és az alperes az elévülésre is alaptalanul hivatkozott. A perbeli követelések érvényesítése a személyes kötelezettel szemben az 5 éves elévülési időn belül megtörtént a felszámolási eljárás során a kamatokra is kiterjedően, 2004. február 30-án pedig a felperes a dologi kötelezettel szemben is előterjesztette keresetét.

Az alperes felülvizsgálati kérelmében azt kérte, hogy a Legfelsőbb Bíróság a jogerős ítéletet az első fokú ítéletre kiterjedő hatállyal helyezze hatályon kívül és rendeljen el új eljárást, új határozat meghozatalával, vagy csak a jogerős ítéletet helyezze hatályon kívül és hozzon helyette a jogszabályoknak megfelelő új határozatot. Álláspontja szerint a jogerős ítélet megalapozatlan, nem felel meg a Ptk. elévülésre vonatkozó szabályainak és eljárási jogszabályt is sért, mert az eljárást olyan személyek perben állása nélkül folytatták le, amely személyek perben állása kötelező. Kérelmét részletesen az alábbiak szerint indokolta.

Tisztázatlan maradt a perben, hogy a "felperes" miként került a felszámolási eljárás során a "b" kategóriás hitelezők közé, miként kapott erre tekintettel a felszámolásban 70,705.000 Ft-ot. Az 1991. évi IL. törvény (Cstv.) 57.§ (1) bekezdés b/ pontjának alkalmazására ugyanis akkor kerülhet sor, ha a felszámolási vagyon körébe tartozó ingatlanokon áll fenn a hitelezőnek zálogjoga, a perbeli ingatlanok pedig már a felszámolás elrendelése előtt kikerültek az adós vagyonából. Ha a felperes "b" kategóriás hitelező volt, akkor nem lehetett zálogjogosult a dologi kötelezettel szemben.

Tisztázatlan, hogy az M. Állami Gazdaság hogyan érvényesíthetett a bíróság előtt indult perben az 1992. évi LIV. törvény 53.§-a alapján igényt az ÁPV Rt. ellen, mely perben a bíróság az alperest 72,705.000 Ft kártérítés megfizetésére kötelezte a termőföldek elvonása miatt, a jelen perben meghozott ítéletek pedig még utalást sem tartalmaztak arra vonatkozóan, hogy a kártérítésként megfizetett összeg beszámítására sor került-e.

Nem felel meg a jogerős ítélet az 1/2007. PJE 3. pontjában írtaknak.

A perbeli esetben személyi kötelezett az M. Állami Gazdaság volt, dologi kötelezett pedig az alperes és az ÁVÜ jogutódjai. A zálogkötelezett helytállása járulékos, a mindenkor fennálló követeléshez igazodik és csak a zálogtárgy értéke erejéig áll fenn. Járulékos olyan vonatkozásban is, hogy a személyi kötelezett teljesítése mint objektív tény - ahogy az fordítottan is igaz - kihat a dologi kötelezettre. A dologi kötelezett oldalán bekövetkező szubjektív tények viszont a személyi kötelezettre soha

nem hatnak ki, ezért az elévülés kérdését, mint szubjektív tény is külön kell vizsgálni a személyi kötelezett és a dologi kötelezett viszonylatában. Nem helytálló az első fokú ítéletnek az a megállapítása, hogy a személyi kötelezett elleni felszámolási eljárás a dologi kötelezettel szemben is megszakította az elévülést és az a felszámolás befejezése után a dologi kötelezettel szemben is újból kezdődött. A másodfokú ítélet is tévesen állítja, hogy a kielégítési jog a felszámolás befejeztével nyílt meg a dologi kötelezettel szemben. Ezzel szemben az az álláspont a helyes, hogy a dologi kötelezettel szemben az elévülési határidőt 1992. november 15-étől, de legkésőbb a felszámolás kezdő időpontjától kell számítani, és erre tekintettel az elévülés legkésőbb 1998. június 17-én bekövetkezett. A 2004. április 30-án előterjesztett kereset tehát elkésett.

Mivel a perbeli esetben kötelezett oldalán minimum két személy (a tulajdonos alperes és a vagyonkezelő) áll, e személyek perben állása nélkül a jogvita nem dönthető el. Az elvont ingatlan előbb az Állami Vagyonügynökség, majd jogutódként az ÁPV Rt. kezelésébe került, a nemzeti földalapról szóló 2001. évi CXVI. törvény rendelkezései alapján pedig az ingatlanok 2002. január 1-je és 2007. december 31-e között az NFA vagyonkezelésében, 2008. január 1-jétől pedig az MNV Zrt. vagyonkezelésében álltak.

Mivel a perbeli döntés mind a tulajdonosra, mind a vagyonkezelőre kihat, az alperes és a vagyonkezelő a Pp. 51.§ a/ pontja szerinti egységes pertársaságot alkot, így kötelező lett volna az alperes mellett a vagyonkezelő perben állása is. Ezt alátámasztják a BH 1996. évi számában 156. sorszám alatt és 2008. évi számában 55. sorszám alatt közzétett jogesetek és a PK 10. számú állásfoglalás VI. pontja is.

A felperesek a jogerős ítélet hatályában való fenntartását kérték.

A jogerős ítélet a felülvizsgálati kérelemben megjelölt okokból nem jogszabálysértő.

Alaptalanul állította a felülvizsgálati kérelem, hogy a másodfokú bíróság hiányos tényállás alapján megalapozatlan ítéletet hozott. Az alperes tisztázatlannak minősítette a tényállást egyrészt a perbeli követeléseknek a Cstv. 57.§ (1) bekezdése szerinti besorolásával kapcsolatban, másrészt azért is, mert a jogerős ítéletből nem derül ki, hogy a külön perben meghozott - az ÁPV Rt-t az M. Állami Gazdaság javára kártérítésben marasztaló - jogerős ítélet alapján a felszámolóhoz befolyt 72,705.000 Ft felosztására miként került sor. A felülvizsgálati eljárás során az alperes úgy nyilatkozott, hogy a hitelezői besorolás tisztázatlansága miatt már nem hivatkozik a jogerős ítélet megalapozatlanságára, ezért a Legfelsőbb Bíróság döntésének meghozatalakor a tényállás tisztázatlanságának kérdése csak a felszámolási eljárásban

kielégítetlenül maradt követelések összezszerűsége tekintetében merűlhetett fel. A felperes 2007. jűnius 25-ei, 32. sorszámű beadványában a felszámolű bírűság 2001. április 17-ei végzèsében irtakkal őrsshangban állóan megjelölte a felszámolási eljárásban kielégítetlenűl maradt perbeli követelések őrsshagét, és ezeket az adatokat mind az első-, mind a másodfokű ítélet tartalmazta. Az első fokű ítéletnek ezt a ténymegállapítását az alperes fellebbezésében nem kifogásolta, tehát nem hivatkozott arra, hogy a személyi adós perbeli tartozása megszűnt volna, vagy az első fokű ítéletben irtaktól eltérű őrsshagben állt volna fenn. Fellebbezés hiányában viszont a másodfokű bírűság sem vizsgálta (vizsgálhatta), hogy az első fokű ítélet helyesen jelölte-e meg a még fennálló követelések őrsshagét, és e kérdés vizsgálatára a felűlvizsgálati eljárásban sem kerülhetett sor. A felűlvizsgálati eljárás tárgya ugyanis a jogerűs ítélet, és a felűlvizsgálati bírűság nem foglalhat állást olyan jogszabálysértések fennállása tekintetében, melyek vizsgálatát a másodfokű bírűság - eljárási szabálysértés nélkül - mellőzte.

Nem jogszabálysértű a másodfokű bírűságnak az elűvűlés kérdésében elfoglalt álláspontja. A jelen eljárásban a Ptk-nak az 1996. évi XXVI. törvényi módosítás elűtti szabályai az irányadók. A zálogjogi szabályozás dologi jogi és kötelmi jogi elemeket egyaránt tartalmaz. A jelzálogjog alapításával és annak az ingatlan-nyilvántartásba való bejegyzésével dologi jogi hatályű jog jön létre. A Ptk. 251.§ (3) bekezdése szerint a kielégítési jogot - ha a törvény másképpen nem rendelkezik - a zálogtárgyra az elzálogosítás után szerzett jogok nem érintik. Mindenki, aki a zálogtárgyon az elzálogosítás után jogot szerzett, köteles tűrni, hogy a jogosult a lekötűtt zálogtárgyból követelését kielégíthesse. Ingatlan elzálogosítása esetén a jelzálog jogosultja a részére lekötűtt ingatlanból egy bizonyos értékre tarthat igényt, az ingatlan-nyilvántartásba bejegyzett jelzálogjog valójában az ingatlan mindenkori tulajdonosát terheli. Amennyiben a személyi kötelezett, illetve a dologi kötelezett különbözű személy, a dologi kötelezettet - bár önként kielégítheti a jogosult követelését - a követelés teljesítésének kötelezettsége nem terheli, vele szemben a tartozás megfizetése iránti igény nem érvényesíthetű. Kizárólag annak tűrésére köteles, hogy a jogosult a személyi kötelezett tartozásának erejéig végrehajtás útján, vagy a törvényben meghatározott esetekben bírűsági eljárás nélkül, az ingatlan értékesítésével elégíthesse ki a követelését a zálogtárgyból. A lekötűtt zálogtárgyból való kielégítés során a dologi kötelezettnek és a zálogjogosultnak el kell számolniuk egymással. A jelzálogjogra, annak dologi jellegére tekintettel nem vonatkoznak a követelésekre irányadó elűvűlési szabályok, így a követelés teljesítésére irányulű felhívás a dologi kötelezett esetén fogalmilag kizárt. A Ptk. csak a zálogjog megszűnésének eseteiről rendelkezik.

Az 1/2007. PJE határozat a mögöttes felelősségről szól. Kimondja, hogy - miután a mögöttes felelős is ugyanazon kötelezettség teljesítéséért felel mint a főkötelezett - a mögöttes felelőssel szemben is a követelés esedékessé válásának időpontjában kezdődik az elévülés (2. pont), hogy az elévülést a főkötelezettel szemben megszakító cselekmények a mögöttes felelős személlyel szemben nem szakítják meg az elévülést (3. pont) továbbá, hogy a mögöttes felelős személlyel szembeni követelés elévülése a főkötelezettől való behajthatatlanság igazolt megállapíthatóságáig nyugszik (4. pont). Tévesen állítja a felülvizsgálati kérelem, hogy a zálogkötelezett vonatkozásában az elévülési határidő elteltét a főkötelezettel szembeni tartozás elévülésétől függetlenül kell számítani, és ha a főkötelezettel szemben az elévülés megszakad ez a zálogkötelezettre nem hat ki. A felülvizsgálati kérelemben írtakkal szemben nem irányadó a dologi kötelezettre az 1/2007. PJE határozat 3. pontjának rendelkezése.

Bár a jelzálogjog kötelezettjének is a főkötelezett kötelezettségéért kell helytállnia, ez a helytállás nem a személyi kötelezett fizetési kötelezettségének teljesítését, hanem a zálogtárgyból való kielégítés túrésát jelenti. A követelés teljesítésére nem köteles dologi kötelezett vonatkozásában az elévülés nem értelmezhető. A Ptk. 256.§ (2) bekezdése a jelzálogjog megszűnéséről rendelkezik arra az esetre, ha a követelés elévül. A dologi kötelezett vonatkozásában ezért csak annak van jelentősége, hogy a főkövetelés elévülése bekövetkezett-e, ugyanis ez a jogi tény maga után vonja a zálogkötelezettség mint járulékos kötelezettség megszűnését is, de még a jog megszűnése sem akadályozza a Ptk. 324.§ (3) bekezdése szerint a kézizálogból való kielégítést.

A fentiek szerint a perbeli esetben tehát annak van jogi jelentősége, hogy a keresetindításkor elévült-e a főkövetelés, mert ha igen, a zálogjog is megszűnt, így arra igényt alapítani már nem lehet.

A perbeli esetben az alperes sem vitatta, hogy az M. Állami Gazdaság elleni felszámolási eljárás megindításakor a perbeli követelések elévülése még nem következett be, a felszámolási eljárás mint a követelés bírósági úton való érvényesítése pedig a Ptk. 327.§ (1) és (2) bekezdése értelmében az elévülést megszakította, és az elévülés a felszámolási eljárás jogerős befejezése után újra kezdődött. Figyelemmel arra, hogy a felszámolási eljárás befejezése és a keresetindítás között alig 3 év telt el, tévesen állítja az alperes, hogy a 2004. április 30-ai perindításra elkéssetten, az elévülési határidő eltelte után került sor.

A felülvizsgálati kérelem szerint a perbeli esetben kényszerű pertársaság áll fenn az alperes és a vagyonkezelő között, ezért

eljárási szabálysértést követtek el az eljáró bíróságok azzal, hogy a vagyonkezelő perben állása nélkül hoztak az alperessel szemben ítéletet. Az alperes a felülvizsgálati eljárásban előterjesztett 8. sorszámú beadványában már az alperes perben állását is megkérdőjelezte, és azt is felvetette, hogy a felperes már a perindításkor "rossz alperest választott". A Legfelsőbb Bíróság azonban a 8. sorszámú beadványban írtak ellenére nem foglалhatott állást a perbeli legitimáció kérdésében, figyelemmel arra hogy a Ptk. 275.§-ának (2) bekezdése főszabályként csak a felülvizsgálati kérelem és a csatlakozó felülvizsgálati kérelem keretei között teszi lehetővé a jogerős ítélet felülvizsgálatát a Legfelsőbb Bíróság számára, a 8. sorszámú beadvány benyújtására pedig több mint 5 hónappal a felülvizsgálati kérelem benyújtásának határideje - 2008. július 27-e - után, 2009. január 5-én került sor.

A másodfokú bíróság a felülvizsgálati kérelemben hivatkozott eljárási szabálysértést nem követte el. A perbeli ingatlanok 1993. február 4-éig az M. Állami Gazdaság kezelésében álltak, melyet mint kezelőt - a földről szóló 1987. évi I. törvény 13.§-a alapján - a tulajdonos jogai és kötelezettségei illettek, illetve terheltek, és jogosult volt a kezelésébe adott ingatlanok megterhelésére is. Miután az ÁVÜ a kezelői jogot elvonta, az M. Állami Gazdaságot a tulajdonjoggal azonos tartalmú kezelői jog hiányában jelzálogkötelezettség már nem terhelte, csak személyes fizetési kötelezettsége maradt fenn. Dologi kötelezett az alperes maradt. A Nemzeti Földalapról szóló 2001. évi CXVI. törvény hatálybalépésével a már meglévő állami tulajdonú termőföld vagyon a Nemzeti Földalapba került. A törvény 1.§ (2) bekezdése szerint a Nemzeti Földalap tekintetében a tulajdonosi jogokat a földművelésügyi és vidékfejlesztési miniszter gyakorolja, a 3.§ (1) bekezdés pedig úgy rendelkezett, hogy a miniszter a Nemzeti Földalap felett az alperes nevében őt megillető tulajdonosi jogok gyakorlását a Magyar Nemzeti Földalap Közhasznú Társaság (MNFA Kht.) útján látja el. A kezelői jog megszűnésével a nemzeti földalap vagyoni körébe kerültek a perbeli ingatlanok is (6.§ /1/ bekezdés). A Nemzeti Földalapról szóló törvénynek a kereset benyújtásakor hatályos 3.§-a akként rendelkezett, hogy a miniszter a nemzeti földalap felett az alperes nevében őt megillető tulajdonosi jogok gyakorlását a Nemzeti Földalapkezelő Szervezet (NFA) útján látja el és a Nemzeti Földalapba tartozó vagyonnal kapcsolatos polgári jogviszonyokban ez a központi költségvetési szerv képviseli az államot. E rendelkezésre, valamint a Ptk. 28.§ (1) bekezdésében írtakra tekintettel azt kell megállapítani, hogy az állam dologi kötelezett minősége a keresetindításkor fennállt, a Nemzeti Földalapkezelő Szervezet (NFA) pedig jogosult volt a perben az állam képviselőjeként eljárni. Nem szűnt meg az állam dologi kötelezett minősége az állami vagyonról szóló 2007. évi CVI. törvény hatálybalépésével sem. E törvény szerint ugyanis a Nemzeti Vagyongazdálkodási Tanács az állam vagyon feletti tulajdonosi jogainak gyakorlására létrehozott testület, a Magyar Nemzeti

Vagyonkezelő Zrt. pedig, - amely egyebek mellett végrehajtja a Tanács állami vagyonnal kapcsolatos döntéseit is - a törvény 17.§-ának e/ pontja alapján az állami vagyonnal kapcsolatos polgári jogi jogviszonyokban képviseli az alperest. Jelen per tárgya nem olyan közös jog vagy közös kötelezettség volt, mely csak az alperes és a tulajdonosi jogokat is gyakorló vagyonkezelő együttes perben állása mellett egységesen lenne eldönthető, tehát a kötelező pertársaságnak a Pp. 51.§ a/ pontjában írt feltételei nem állnak fenn. Míg az M. Állami Gazdaság mint kezelő a korábbiakban saját javára gyakorolta a tulajdonosi jogokat, a fentebb hivatkozott törvényekben írt szervezetek az állam tulajdonosi jogait az állam javára és az állam által ellenőrzött módon gyakorolták és gyakorolják, ezért perben állásukra az alperes pertársaként nem volt szükség.

Mindezekre tekintettel a Legfelsőbb Bíróság a Pp. 275.§ (3) bekezdése alapján a jogerős ítéletet hatályában fenntartotta. Az alperes eredménytelen felülvizsgálati kérelmet terjesztett elő, ezért a Pp. 270.§ (1) bekezdése és 78.§-ának (1) bekezdése alapján köteles megfizetni a felperesek ügyvédi munkadíj formájában felmerült felülvizsgálati perköltségét, melynek mértékét - a kifejtett ügyvédi munkára figyelemmel - mérsékelt összegben, ÁFA-val növelten állapította meg a Legfelsőbb Bíróság a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3.§ (5) és (6) bekezdése alapján. Az alperes személyes illetékmentessége folytán le nem rótt felülvizsgálati eljárási illeték a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13.§ (1) bekezdése és 14.§-a alapján az állam terhén marad.

Budapest, 2009. január 13.

**Salamonné Dr. Solymosi Ibolya s. k. a tanács elnöke,
Dr. Lőrincz Györgyné s. k. előadó-bíró,
Gyöngyösiné Dr. Gyügyei Klára s. k. bíró**

A kiadmány hitelével:

(Hajdu Mihályné)
bíróági írnok